

Ekosemelek Kuklaları İşbaşında

SALIHA NİLÜFER

Birinci Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2018

Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, 2024

EKOSEMELEK KUKLALARI İŞBAŞINDA

SALİHA NİLÜFER

ISBN: 978-605-188-250-5

© 2017. Bu kitabın yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Zarife Biliz

Resimleyen: Canan Barış

Son okuma: Burcu Yılmaz

Grafik tasarım ve uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı: **Anıt Ofset Matbaacılık ve Ambalaj San. Tic. Ltd. Şti.**

Cilt: Deniz Matbaa, İstanbul

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 K: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41/Faks: 0212 544 66 70

Yayınevi Sertifika No: 49238 info@beyazbalina.com.tr

Ekosemelek Kuklaları İşbaşında

SALIHA NİLÜFER

Resimleyen: Canan Barış

Yazar Hakkında

Saliha Nilüfer. 1972, İstanbul doğumlu. İngilizce ve İspanyolcadan çeviri yapıyor. İlk şiirleri *Kitap-lık*, *Ludingirra*, *Ağır Ol Bay Düzyazı*'da; ilk romanı *Sebastian Knight Bir Endülüs Hikâyesi* Pan Yayıncılık tarafından 2006'da; ilk şiir kitabı *Yokoluş Serüveni*, 2016'da Alef Kitap tarafından yayımlandı.

Başlıca çevirileri: *İnsanın Bir Dakikası* (Stanislaw Lem), *Tuhaf Zamanlar* (Eric Hobsbawm), *Nietzsche'nin İdeası* (Fernando Savater), *Bütün İnsanlar Yalancıdır* (Alberto Manguel), *Karasevdalılar* (Javier Marías), *Yasak Olmayan Hazlar* (Adam Philips).

Ekosemelek Kuklaları İşbaşında yayımlanan ilk çocuk kitabıdır.

Çizer Hakkında

Canan Barış. Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümü'nden 1986 yılında mezun oldu. Birçok reklam ajansında sanat yönetmeni olarak çalıştı. 2006 yılından beri ağırlıklı olarak çocuk kitaplarına, dergilere ve reklamlara illüstrasyonlar yapıyor. Çeşitli yayınevleri için çok sayıda çocuk kitabı resimlemiştir ve halen serbest illüstratör olarak çalışmaktadır.

1. BÖLÜM

Şaşıbalık Mahallesi'nde işler iyi gitmiyor!

Her şey güneşli bir sonbahar sabahı başladı. Hayır, aslında karlı bir ilkbahardı. Belki de yağmurlu bir yaz günü... Yoksa fırtınalı bir kış sabahı mı?.. Aman canım, hiç sormayın, iklim annenin takvimi şaşalı mevsime karar vermek epey zor olmuştu. Yaz ortasında bir bakmışsın lapa lapa kar yağıyor, kışın birden kıpkızgın güneş ortalığı kavuruyor. Mevsim ister yaz olsun ister bahar, Şaşıbalık Mahallesi, Ekosemelek Çıkmazı'nda yerlerin ıslaklığına, saçaklardan damlayan sulara bakılırsa az önce esaslı bir yağmur yağmıştı.

Evin sakinleri bulutlar biraz olsun aralanınca soluğu bahçede almış, günlük uğraşlarına dalmışlardı.

Yağmur, her zaman oturdukları bahçe duvarını iyiden iyiye ıslattığından ağaçların oraya kurulmuşlardı.

Erik ağacının alt dallarına tünemiş, gitarını kurcalayanın adı Şerafettin. Çalgının gövdesine yapıştırdığı bantları gören de üstünde beş deve tepindi

sanır! Hem o nasıl bir yüz ifadesi öyle! Anlaşılan canı sıkılmış bir şeye. Yoksa uzun dalları evin çatısına değen erik ağacından alnına şıpır şıpır damlayan sular mı sinirine dokunmuş?

Bodur incirin pütürlü ve kupkuru yaprakları arasından görünense Şukufe... Mısır püskülü gibi sapsarı saçlarına rengârenk tokalar takmış. Elindeki tahta sopayı şarkı söylemeye hazırlanırcasına mikrofon gibi tutuyor. Kafasını geriye ativerince boynundaki dizi dizi rengârenk boncuklar şıkırdıyor. Onlar, buraya dört yıl önce Kuklalar Şehri'nden gelen iki kardeş. Evet ya, yanlış duymadınız, Kuklalar Şehri'nden gelen iki müzisyen kukla onlar!

Cızzırt pırtz!

O da ne!

Gitarın teli, taktığı yerden fırlayıp Şerafettin'in burnuna çarptı.

"Ahhh! Burnum, burnum!" diye acıyla bağırdı Şerafettin.

Kardeşi elindeki sopayı bırakıp kıkırdadı.

“Ohoo, bu gidişle akşama kadar prova yapamayacağız Şerocuğum, her seferinde şu teli koparmasan olmaz mı?!”

“Sen işine bak, Şuko! Teller eskidi, benim suçum değil ki!” diye terslendi Şerafettin.

Ortalık iyice kızışmadan onları buraya hangi rüzgâr attı anlatayım: Şaşıbalık Mahallesi’nde eskiden beri var olan bir âdetti bu. Çocukların doğum günlerinden önce Kuklalar Şehri’ne mektup yazılır, eğlenceler için kukla istenirdi. Şukufe ve Şerafettin kardeşler de dört yıl önce, mahalle sakinlerinden Mercan’ın yaş günü için davet edilmişti. Doğrusu, iki yıl öncesine kadar tüm eğlencelerin gözdesiydi ikisi. Onlara kısaca Şuko ve Şero derlerdi, gittikleri eğlencelerin tadına doyum olmazdı. Dedim ya, Şaşıbalık

Mahallesi'nde eski bir âdetti bu. Uzun yıllar önce Şero ile Şuko'nun annesi de mahalle sakinlerinden Mercan'ın annesinin yaş gününe gelmişti.

Ama artık işler eskisi gibi değildi. Davetler birer birer azalmıştı. 473 gündür evlerinin kapısını tıklatan yoktu. Şerafettin özenle yaptığı takvime her gün işaret koyuyordu. Hiçbir eğlenceye çağırılmıyorlardı. Uzun süredir davetiye bırakılmayan posta kutusunu toz bürümüştü. Fırsatı ganimet bilen bir örümcek ailesi gelip kutuya yerleşmiş, hatta rahatı görünce duvar ve kovuklarda ne kadar karabacaklı akrabaları varsa çağırmışlardı.

Şukufe burnuna konan bir patates böceğini kovalayıp provadan önce sesini ısıtmaya koyuldu:

“Nani noni naaaa! Ni na no ni naaa!”

Arkasındaki ağacın dallarındaki serçeler bir anlığına ötmeyi bırakıp öylece donakaldı.

Şerafettin, “Öfff! Yine başladı işte!” diye homurdandı.

Ha bu arada... Uzun zamandır, birlikte çalıp söylemekten zevk aldıkları yoktu. Şukufe doğru düzgün

prova yapamadıkları için şarkıların ya başını ya sonunu unutuyordu. Ona sorarsanız tüm suç Şero'nundu çünkü bugün yaptığı gibi aygın baygın homurdanıyor, Şukufe'nin içinde heves namına bir şey bırakmıyordu. Şero'ya sorarsanız da tüm suç Şukufe'nindi. Ses tellerini korumak için ikide bir çiğ yumurta içeceğine biraz daha sıkı çalışsaydı ya... Yumurtanın hafızayı tazelediği filan yoktu ne de olsa! Şukufe başladığı bir şarkıyı mı bitiremedi ya da sözlerini, melodisini mi unuttu... Vay haline! O zaman alaycı dokundurmalarına başlamak için Şero'ya gün doğuyordu. Şukufe de altta kalmayıp derhal karşılık verince kavga kıyamet kopuyordu. İşte başlamışlardı yine.

“Sen önce kendi zampiri gitarını akort et! Patlak hoparlör cızırtısı ne olacak!”

“Seni geveze saksagan!”

“Sensin o gıcirtılı kunduz!”

“Çangır çungur tencere kapağı!”

“Gacır gucur menteşe sen de!”

Hakaretler yine havada uçuşuyordu.

HIŞIR HIŞIR PIŞIR!

FLİP FLOP FLİP!

MIRRR MIRRRRR!

ŞITIR ŞITIRR ŞITIR

GUGUUK GUK GUGUUK GUK!

Erikağacı ince dallarını hışırdattı onları ayıplarcasına. Salyangoz Suat uzun tırmanışına kaldığı yerden devam etti.

Kedi Cino patırtının nedenini anlamak istercesine kuyruğunu dikip arkasına baktı.

Kuşlar incir ağacının üzerinden hep birlikte kanatlanınca erik ağacının kuru yaprakları havaya savruldu.

Kumru Pito pencere denizliğinde, yumurtasının üzerinde kımıldandı huzursuzca.

O kadar kendi hallerine dalmışlardı ki sokağın ucundan bavulunu sürükleyerek oflaya puflaya yaklaşmakta olan karaltıyı fark etmediler bile.

Onu değil ama başka bir şeyi fark etmişti Şerafettin. “Olamaz! Hey şuraya bak!” dedi ve kavgayı bırakıp tünediği ağaç dalından bir hamlede indi.

Ekosemelek
Çıkma

